

SLOVENKA

Glasiló slovenskega ženstva

Št. 2.

V Trstu 16. januarja 1897.

Letnik I.

Meseca januarja praznuje se god teh le slovanskih imen: 2. Mileva, 6. Darinka, 9. Cestimir, Vladimir, 10. Dobroslav, 12. Blagoje, Blagojila, 13. Zorislava, 19. Boleslava, 26. Dušana, 31. Divna.

POZOR!

Pošiljamo na ogled še drugo štev. s prošnjo, da nam jo vrnejo oni, ki ne mislijo naročiti se na list.

Druga številka zakasnila je ne vsled naše krivde, nego vsled krivde lesorezca, ki nam ni zgotovil pravčasno nove „glave“ lista. A nova „glava“ katero smo prejeli je tako slabo izdelana, da se bodo morale naše častite naročnice in naši častiti naročniki zadovoljiti še nekaj časa sè staro „glavo“ lista. Nadejamo se pa, da bo de tem bolj ugajala vsebina druge številke.

Slovenka.

Spisala Sava.

Ustvarjen je list, katerega je živo pogrešala slovenska inteligenca, osobito slovensko ženstvo! Dà, drzno rečem: slovenska inteligenca v obče — kajti čestokrat so se čule pritožbe o pomanjkanji čtiva za naše ženstvo. Tožilo se je, da naše ženstvo sega le po tujih časnikih rajše nego po domačih, da teži za vsem, kar je tuje — a domače zametava.

Odpraviti ta nedostatek, zakriti ta neljubi prizor, ustanovil se je list — katerega prvo številko uže prelistava radovedna bralka. S kakšnimi čutili pač? Oj, uganem jih! V duhu jo gledam bistrooko glavico, kako se nagiblje, čez-nj! Prva stran! Ni še prečitana — kaj je pač na drugi, tretji — — — Samo hipni pregled na-nje, potem nadaljujem pozorneje. Zorno lice ji rdeči. Zdaj čita pozorneje. Toraj „Zamejski“ pošilja prve pozdrave Slovenkam! In tu na drugi strani! Naša „Vida“, stara znanka! Ponosa ji blesté oči. Poslali so Slovenkam pozdrave najodličnejši rodoljubi — mej njimi slavljeneč, ki se polovico stoletja bori za naše svetinje! Radosti kipi srce naši — pravi slovenski devi!

Tam zrém drugo! List drži v roki. Preobrača liste, šteje strani, kje so povesti? Oj, skromen listič si „Slovenka“. „No, začetek je, saj bode vedno boljši“ — govori slovenska deva, ki je čitala uže mnogo tuje literature.

Tretjo zrem: Vrnila se je s sprehoda, morebiti z ledišča. Stopivša v razgreto sobico, ozré se na pisalno mizico — nič pošte? Dà! „Slovenka?“ Počasi sname zavitek, razgrne polo, na polovici četrtine — par sekund posveti vsaki strani, zgrne četvrti, polovici skupaj, počasi vtakne list v zavitek — pomoči pero in zapiše „nazaj!“ Slovenka je pokazala vrata „Slovenki“ — Sree se mi krči — toda dalje.

Zrla sem še jedno — dve. Dražestna gospica sedi na divanu. Sinoči je bila na veselici v bližnjem mestu. Nekdo potrka. Pismoñoša. — Kaj je to? „Slovenka?“ Parkrati jo obrne v roki in z vzdihom položi na bližnjo mizico. — „Kaj-li počne Netty — da je ni?“

Nekdo trka. — Jeanettka. — „Kako se počutiš ljubka?“ — Ali si se dobro zabavala sinoči? — No, še dosti — a moja nova oprava — je proč! In ti? — „No, no — — a kaj imaš tu? Pismoñoša mi je ravno kar donesel. — „Slovenka?“ — oh ne bodi neumna — ali se naročiš? Kje bi vzeli denar za vse te liste. — In vlila se je gosta ploha psovč in nemilih besed na te slovenske pisatelje — časnikarje, ki vedno kaj novega izdajo, samo da denar izvabljajo — — In „Slovenka“ je obležala pozabljena pod kopo „Elegantnih môd — in nemških romanov. — —

Dovolj! Ta prizor mi ostane nepozaben. Ne tuguje „Slovenka“! Ta prizor je bil osamljen. Uzrla pa sem mnogo prizorov iskrenih slovenskih dev, uzornih mater, ki so z veseljem, ponosom, radostjo in nauđušenostjo vsprejele prvi tvoj pozdrav. Plamteče njih oko razodevalo mi je, da so imele „Slovenko“ — da so pripravljene skrbeti in delati v to, da postane list vreden svojih vrednih sestrah. Da, drage rodoljubke na nas je, da si ga ustvarimo po svoji volji, po svojem ukusu — da si ga usvarimo sebi v čast in v ponos svojemu rodu.